

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/2661/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

1. Az Alkotmánybíróság a Szekszárdi Törvényszék 17.Pkf.20.331/2025/3. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

2. Az Alkotmánybíróság az egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/D. § (4) bekezdés második mondata, valamint az (5) bekezdés második mondata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján az egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnptv.) 22/D. § (4) bekezdés második mondata, valamint az (5) bekezdés második mondata, az Abtv. 27. §-a alapján pedig a Szekszárdi Törvényszék 17.Pkf.20.331/2025/3. számú végzése és a Paksi Járásbíróság 7.Pk.50.105/2024/20. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó álláspontja szerint a támadott jogszabályhelyek ellentétesek az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, az I. cikk (1)–(3) bekezdéseivel, II. cikkével, XVI. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel, a támadott végzések pedig ellentétesek az Alaptörvény I. cikk (1)–(3) bekezdéseivel, II. cikkével, XVI. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel. Kérte továbbá, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján a bírósági döntés végrehajtását az eljárás befejezéséig függeszse fel.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panaszok alapjául szolgáló ügy tárgya a különélő szülővel való számos alkalommal elmaradt kapcsolattartások végrehajtása volt. A felek között jelenleg szülői felügyelet rendezése iráni per van folyamatban. A Paksi Járásbíróság

7.Pk.50.105/2024/7. számú végzésében megállapította, hogy az indítványozó – az alapügy kérelmezettje – a Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.642/2023/3. számú végzésében szabályozott kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglalt kötelezettségét megszegte.

- [3] A kapcsolattartás ismételt elmaradása miatt az alkotmányjogi panaszban támadott 7.Pk.50.105/2024/20. számú végzésében a Paksi Járásbíróság akként rendelkezett, hogy a határozat jogerőre emelkedését követően feljelentést tesz a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 210. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása vétség elkövetésének megalapozott gyanúja miatt. Elrendelte továbbá azt is, hogy az indítványozó az elmaradt kapcsolattartás pótlására vonatkozó kötelezettségének 2025. augusztus 30. napjáig tegyen eleget.
- [4] Az elsőfokú bíróság végzésének indokolásában hivatkozott a nemperes eljárás során felhasznált szakértői véleményre, amely megállapította, hogy az indítványozó a gyermeket elidegenítette az édesapjától. A szakértő szerint az indítványozó idézte elő azt a helyzetet, amelynek következtében a gyermek huzamosabb ideje nem kíván találkozni az édesapjával, annak ellenére, hogy a kapcsolattartást igényli, és az a gyermek érdekében is áll. Az indítványozó nemcsak kialakította ezt a magatartást a gyermekben, hanem nem is járul hozzá ahhoz, hogy a gyermek az édesapjával való kapcsolattartáshoz pozitívan viszonyuljon.
- [5] 1.2. Az indítványozó fellebbezése alapján másodfokon eljáró Szekszárdi Törvényszék 17.Pkf.20.331/2025/3. számú végzésében a Paksi Járásbíróság 7.Pk.50.105/2024/20. számú végzését részben megváltoztatta. Döntésében mellőzte a határozat jogerőre emelkedését követően feljelentés tételét a Btk. 210. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő kiskorúval való kapcsolattartás akadályozása vétség elkövetésének megalapozott gyanúja miatt, mellőzte az indítványozó felhívását arra, hogy a Szekszárdi Törvényszék 12.Pkf.20.642/2023/3. számú végzésben foglalt kötelezettségének legkésőbb 2025. augusztus 30. napjáig tegyen eleget, egyebekben az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.
- [6] A másodfokú bíróság azzal indokolta a kapcsolattartás pótlására vonatkozó felhívás mellőzését, hogy figyelembe vette Paksi Járásbíróság 2024. december 20-án kelt 5.P.20.170/2023/159. számú végzésében hozott ideiglenes intézkedést, mely a folyamatos kapcsolattartást akként szabályozta, hogy a kérelmező (édesapa) a kapcsolattartás jogát a továbbiakban segített kapcsolattartás keretében gyakorolhatja. A megváltoztatott kapcsolattartás szabályai alapján a másodfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy ezen körülményekre tekintettel a folyamatos kapcsolattartás pótlása már nem lehetséges, a telefonos kapcsolattartás pótlása pedig már nem szolgálja a gyermek érdekét.
- [7] A másodfokú bíróság a Bnptv. 22/D. § (2) bekezdésében foglalt jogkövetkezmények alkalmazásától való eltérést a következőkkel indokolta. Indokolatlannak ítélte meg a

feljelentés tételét arra tekintettel, hogy az indítványozó együttműködő magatartást tanúsított a felügyelt kapcsolattartás során, a feljelentéstől nem várható eredmény a gyermek és a kérelmező édesapa kapcsolatának előmozdításában, legfeljebb a szülők közötti konfliktus elmélyítését, és nem azok konszolidációját szolgálja.

- [8] 2. Az indítványozó ezt követően nyújtotta be alkotmányjogi panaszát.
- [9] 2.1. Az indítványozó az Abtv. 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszában előadta, hogy álláspontja szerint a támadott végzések ellentétesek az Alaptörvény I. cikk (1)–(3) bekezdéseivel, II. cikkével, IV. cikk (1) bekezdésével, XIII. cikk (1) bekezdésével, XVI. cikk (1) bekezdésével, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel a következők szerint.
- [10] Az indítványozó szerint sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. §-ában foglaltakat az a bírósági megállapítás, amely szerint a kapcsolattartás pótlására a panaszos önhibájából nem került sor, mivel a következtetés levonására a tényállás kellő felderítése nélkül került sor. A másodfokú bíróság tévesen állapította meg az önhiba és a pótlás tekintetében a bizonyítási érdeket, amikor azt az indítványozó terhére róttá.
- [11] Az indítványozó a támadott bírói döntésekkel összefüggésben azt is kifogásolja, hogy az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták a korábbi ügyekben megismert – a feleknek a gyermekhez való viszonyával és a kérelmezőnek az indítványozóhoz való viszonyával kapcsolatos tényeket, ezáltal sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése. Meglátása szerint a bíróság nem vette figyelembe az általa előterjesztett szakértői véleményben foglaltakat, ellenkező esetben a pótlási kötelezettséget nem a támadott döntésekben foglaltak szerint írta volna elő.
- [12] A lezajlott nemperes eljárásban nem vették figyelembe a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1997. évi XXXI. törvény 8. § (1) bekezdését, mely többek között előírja, hogy a gyermeknek joga van a szabad véleménynyilvánításhoz, és ahhoz, hogy tájékoztatást kapjon a jogairól, valamint, hogy a meghatározott fórumoknál panasszal éljen, ezáltal sérültek az Alaptörvény I. cikkében, valamint a XVI. cikkében foglalt rendelkezések.
- [13] Az indítványozó Alaptörvény II. cikkében foglalt emberi méltóságát sérti meglátása szerint az, hogy az eljáró bíróságok az ő önhibáját állapították meg az apai szülői kapcsolattartás nemteljesülése miatt és emiatt vele szemben szankciókat foganatosítottak.
- [14] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében foglalt családi élet tiszteletben tartása érdekében az indítványozó indokoltnak tartja a szülő és a gyermek kapcsolattartásának korlátozását. Érvelésében rámutat arra, hogy a családi élet nyugalma nem dülhatja fel az állandó kapcsolattartás, majd annak pótlása, amikor az elidegenítést a kérelmező apa saját magatartásával idézte elő. A gyermek számára ez

a kapcsolat nem a bizalomra és a kiegyensúlyozottságra épül, hanem sokkal inkább félelmet okoz.

- [15] 2.2. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján beadott indítvány szerint a Bnptv. 22/D (4) bekezdés második mondata az Alaptörvény XVI. cikkével ellentétes, ugyanis a családtól vonja el a jövedelmet, továbbá ellentétes a gyermek érdekével.
- [16] A Bnptv. 22/D. § (5) bekezdésének második mondata, mely előírja, hogy a végzés ellen a fellebbezésnek nincsen halasztó hatálya, az indítvány szerint antidemokratikus, így az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével ellentétes, továbbá ellentétes a jogorvoslati joggal is. A rendelkezés nem a gyermek érdekét szolgálja, hanem az állami bevétel mihamarabbi befizetését, majd kényszerrel történő behajtását.
- [17] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében előírtak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. Az Alkotmánybíróság ezért tanácsban eljárva mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági feltételeknek.
- [18] Az indítványozó az alkotmányjogi panasz indítványokat az Abtv.-ben meghatározott határidőn belül nyújtotta be, a főtítkári hiánypótlási felhívásra is határidőben válaszolt, a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítette.
- [19] Az alkotmányjogi panasz indítványt az alapügy kérelmezettje (édesanya), úgymint a kiskorú gyermek törvényes képviselője nyújtotta be. Az bírósági iratok alapján a bíróság előtt szülői felügyelet rendezése iránti eljárás van folyamatban {lásd a Szekszárdi Törvényszék 17.Pkf.20.331/2025/3. számú végzés [2] bekezdés}, így az indítványozó nem jogosult arra, hogy a gyermek képviseletében a gyermek alapjogi igényét érvényesítve alkotmányjogi panaszt nyújtson be a Ptk. 2:14. § (1) bekezdése és 4:161. § (1) bekezdése szerint.
- [20] 3.1. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [21] Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit részben teljesíti: *a)* tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza [Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a]; *b)* az eljárás megindításának indokait (az elmaradt kapcsolattartásokban az indítványozó felrőhatóságának megállapítása); *c)* az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntéseket; *d)* az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Alaptörvény II. cikk, IV. cikk (1) bekezdése, VI. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1)

bekezdése, XV. cikk (1)–(3) bekezdései, XVI. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1), (7) bekezdései]; e) az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel, valamint f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a másodfokú bíróság végzéseinek alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azokat.

- [22] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény II. cikkét, IV. cikk (1) bekezdését, VI. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1)–(3) bekezdéseit, XVI. cikk (1) bekezdését, valamint XXVIII. cikk (7) bekezdését az indítvány felsorolta, ám annak sérelmére vonatkozó, megfelelő alkotmányjogi indokolást nem adott elő.
- [23] Az indítványozó az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének, valamint a XVI. cikk (1) bekezdésének sérelmét állította amiatt is, hogy a bíróságok kötelezték az eljárási költség megfizetésére. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó alkotmányjogi panaszában nem szolgált alkotmányjogilag értékelhető indokokkal, érvekkel a panasz tárgyának alkotmányossági szempontú vizsgálatához. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy „önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására” {3364/2017. (XII. 22.) AB végzés, Indokolás [21]}. Indokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelményének, és annak elbírálására nincs lehetőség {lásd hasonlóan: 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]; 3446/2021. (X. 25.) AB végzés, Indokolás [6]; 3165/2023. (IV. 6.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.
- [24] Összefoglalva: a fentiek szerint az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az Abtv. 27. §-a szerint benyújtott, az Alaptörvény II. cikk, IV. cikk (1) bekezdése, VI. cikk (1) bekezdése, XIII. cikk (1) bekezdése, XV. cikk (1)–(2) bekezdései, XVI. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (7) bekezdése sérelmét állító panasz nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdése szerinti követelményeinek, ezért azok érdemi bírálatára nem volt lehetőség.
- [25] 3.2. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [26] 3.2.1. Az Abtv. 29. §-ában írt első feltételt illetően az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése és XVI. cikk (2) bekezdésén alapuló a szülő-gyermek kapcsolattartási jog alkotmányos tartalmát illetően [lásd: 3067/2021. (II. 24.) AB határozat]. E gyakorlat szerint a külön élő szülő és a gyermek kapcsolattartáshoz való joga az Alaptörvényben a magánszféra-védelem [Alaptörvény VI. cikk (1)

bekezdés], valamint a gyermeknek a gondoskodáshoz [Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdés] és a szülőnek a neveléshez való joga [Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdés] részeként alapjogi rangra emelt jogosultság {3067/2021. (II. 24.) AB határozat, Indokolás [25]; lásd legutóbb: 3073/2025. (III. 7.) AB végzés, Indokolás [23]–[24]}. Ezen kívül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti, tisztességes bírósági eljáráshoz való jog alkotmányos tartalmára nézve és annak a kapcsolattartási ügyekben való érvényesülésére is irányadó gyakorlata van. Erre nézve nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést az indítvány, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná, figyelembe véve, hogy a nemperes eljárás a fentiek szerinti kapcsolattartáshoz való (alap)jog érvényesülését szolgálta {1173/2026. (IV. 1.) AB végzés, Indokolás [31]}.

[27] 3.2.2. Ami a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését illeti, mindenekelőtt arra utal az Alkotmánybíróság, hogy az indítványozó valójában tényállás-megállapítási, bizonyíték-értékelési kérdéseket kifogásolt, és a bírósági döntéssel való egyet nem értését fejezte ki, tehát a kapcsolattartások elmaradása körében az önhiba megállapítását, és az annak következtében tett intézkedéseket tekintette alapjogi sérelemnek a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében. Az Alkotmánybíróság azonban a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja.

[28] A támadott bírói döntés alapjául szolgáló bizonyítékokkal, illetve összességében a lefolytatott bizonyítási eljárással kapcsolatos indítványozói kifogások tekintetében az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatára utal, és jelen ügyben is nyomatékkal hangsúlyozza, hogy a bizonyítékokra vonatkozó értékelő tevékenység – a bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése – nem lehet alkotmányossági felülvizsgálat tárgya. A „tisztességes eljáráshoz való jog tekintetében az alkotmányossági vizsgálat csak arra korlátozódik, hogy a bizonyítási kötelezettségüknek a bíróságok eleget tettek-e, azt azonban nem vizsgálja az Alkotmánybíróság – tekintettel arra, hogy nem jár el negyedfokú bíróságként –, hogy a levont következtetések szakjogilag helyesek-e” {3216/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [40]}. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét nem eredményezi az a körülmény, hogy az eljárás egyik résztvevője szerint a bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékokból téves következtetést vontak le {3216/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [42]}. Ennek értelmében alkotmányjogi panasz eljárásban nincs mód annak vizsgálatára, hogy a bírói döntés indokolásában megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e ezeket a bizonyítékokat és érveket, a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás, valamint az abból levont következtetés megalapozott-e {a legutóbbi gyakorlatból lásd például: 3427/2020. (XI. 26.) AB végzés, Indokolás [12]}. „Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes

eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}.

- [29] 3.3. Az Alkotmánybíróság a továbbiakban az alkotmányjogi panasz Abtv. 26. § (1) bekezdés alapján benyújtott indítványi részét vizsgálta meg.
- [30] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése értelmében az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, amennyiben az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.
- [31] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panaszban támadott Bnptv. 22/D. § (4) bekezdés második mondatát, valamint az (5) bekezdés második mondatát az eljáró bíróság nem alkalmazta.
- [32] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján jogszabály ellen előterjesztett alkotmányjogi panasz feltétele, hogy a támadott jogszabályt az ügyben folytatott bírósági eljárásban alkalmazzák. Ha ez nem állapítható meg, akkor a panasz visszautasításának van helye. A jelen esetben az alkotmányjogi panasszal támadott jogszabályt az ügyben folytatott bírósági eljárásban nem alkalmazták. Ennélfogva az Abtv. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással előterjesztett indítvány nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti feltételeknek {lásd hasonlóan: 3331/2023. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [38], 1140/2026. (III. 23.) AB végzés, Indokolás [20]}.
- [33] 4. A fentiek szerint az alkotmányjogi panasz részben nem felel meg az Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pontjában, a 27. § (1) bekezdés a) pontjában, valamint 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt törvényi feltételeknek, részben pedig nem teljesíti az Abtv. 29. §-ban írt befogadási kritériumokat, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. június 23.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető, előadó
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

*Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró*

*Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró*